

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 201. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387833664/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Tilladelse, at fortælle Noget, som tildrog sig paa den Tid da Stuepigen begyndte at faae Ondt i Tænderne.

Herren havde sendt Skytten synderpaa – jeg husker ikke hvortil eller hvorfor. Paa Hjemvejen kommer han mod Aften ridende til Them Kro, en Miilsvej der vesten for Himmelbjerg. Medens Hesten nu skal bede et Par Timerstid, sætter han sig i Krostuen mellem Sengen og en stor Bilæggekakeiovn, for der ved Varmen at lure lidt. Strax efter kommer saa een saa enanden Bonde derind, de sætte sig ved Bordet, og faae sig et Kruus og en Pibe Tobak; men Ingen af dem lægger Mærke til Skytten.

Nu var nogle Uger iforvejen hændet den Ulykke der i Nærheden: at et Par Heste vare blevne løbske for en Skovvogn, at de havde væltet den, og at en Bondepige, som kjørte dem, og var ene paa Vognen, havde faaet Hovedet knust mod et Træ. Denne Begivenhed var da Æmnet for Gjæsternes Samtale. To af dem havde selv været med paa samme Skovrejse; men saa langt bagefter, at de ikke havde seet hvorledes det egentlig gik til. En Bondekarl, som kjørte den Vogn, der var næst efter hendes, vidste heller ikke, hvorover Hestene bleve løbske; og Ingen af de Efterfølgende kunde see noget til de to forreste Vogne, da Ulykken skete. At hvin Karl heller intet havde seet, vidste de ikke anderledes at forklare sig, end at han maatte have sovet. – Som de nu sidde og snakke herom, træder just den Karl ind, og sætter sig til Bordet, og bliver strax af de Andre opfordret til at fortælle endnu engang hvorledes det var tilgaaet. Efterat have vædet sine Taleredskaber med et Glas Brændeviin og en Slurk Øl, opfyldte han Begjæringen. Men hans Beretning maa ikke have tilfredsstillet Tilhørerne, eftersom saa Den og saa Den faldt ham i Talen med den Bemærkning: at det, han nu sagde, ikke i det eller det stemmede med den Forklaring, han først havde givet. Tilslidst blev han vred, stivede Ryggen til Væggen og raabte til Den, som igjen fremkom med sin Observation: »Hvad gaer af Dig? Du tænker vel aldrig at jeg har Skyld i Karens Død? – Det –« her slog han med Knytnæve i Bordet – »det skal Du, Dennesmand knage mig, bevise!« Den Tiltalte blev heel forbløffet, og taug; men een af de ældste søgte at berolige den Opbragte med den Forsikkring: at det var der jo Ingen, der enten havde tænkt eller sagt. I dette Øjeblik springer Vilhelm frem fra sit Skjul, slaar et Dommestagslag i Bordet foran Karlen, og udtordner: »Du har myrdet hende – det skal jeg bevise.« De forfærdede Gjæster sprang op fra deres Sæder;

men den tilraabte Karl gled ned af Bænken, og med kun det ligblege Ansigt over Bordet, skjælvende, klapprende med Tænderne, stammede han: »Det har jeg ogsaa – Jeg vil jo bekjende.»

Skytten havde naturligviis ikke sovet; men nøje lagt Mærke til hele Samtalen, og deraf erhværet sig den Overbeviisning, at Hvin var Morderen. Da han nu kom frem saa pludseligt, saa spøgelseagtigt, som en Hævners Engel, og rystede den brødetunge Samvittighed, da opløste sig Synderens Forhærdelse – hans tilvungne Mod var knuset, hans Frækhed tilintetgjort.

Bunden førtes han til Herredsfogden, og forklarede: at Pigen havde været frugtsommelig ved ham, at han var keed af hende, og at hendes idelige Behrejdelse og Trusler, at ville røbe ham, og derved forhindre hans tilsigtede Ægteskab med en anden Pige, havde bragt ham til at beslutte hendes Død. Paa et Sted i Skoven, hvor Vejen drejede af, saa hans og hendes Vogn for nogle Minutter blev skjult af Træer og Buske for de Efterkommende, sprang han af, og gav hende med Bagen af sin Buløxe et dræbende Slag i Nakken, hug Hestene med Pidsken, og disse, som fornem at Ingen styrede dem, løb nu rigtig afsted over Stok og Steen. – Synderen leed sin fortjente Straf; men Vilhelm blev almindeligen anset som Een *der kunde meer end sit Faderlov*, det vil sige: for en Hexemester.

Det er ej alene for at characterisere Hovedpersonen i denne min sandfærdige Fortælling,* at jeg har fortalt Mordhistorien hisset, tilligemed Opdagelsscenen; men fordi jeg næsten troer, at den sidste staaer i Sammenhæng med et andet Dødsfald, hvorom snart vil mældes. Men nu ville vi med Skytten tilbage til Aunsbjerg.

Nogle faa Dage efter hans Hjemkomst sidder Etatsraaden i Dagligstuen, og hører mig paa en Lectie, da hans Kone kommer stormende derind, ladende Døren paa viid Væg; men da hun havde naaet Midten af Værelset, standsede hun, slog begge Armene ud, og stod der som fastnaglet med stive Øjne og bævende Læber. »Gud hjælp os! Mama!» sagde han, uden at rejse sig, »hvad er der paafærde?« – »Mette! Mette!» udstødte hun. – »Hvad hun? Mama!» spurgte han ganske rolig. – »Mette er selvanden,« fik hun med Møje og Forfærdelse frem. »Saa har hun, sandt for Herren!» (det var hans eneste Eedsformular) »været ved Mandfolk.« – »Hun skal væk! ud af Gaarden!» raabte hun »og det

* Den er det virkelig.